

LNRMM konkurss “Mūsu dziesmusvētku stāsti”

**Preiļu novada Bērnu un jauniešu centra
7.-9. klašu TDK “Anne”**

Vadītāja Anete Haritonova

“Mūsu deju svētku stāsts”

Mēs esam 7. – 9.klašu tautas deju kolektīvs “Anne”, mūsu mājas ir Preiļos un šis ir mūsu 2025. gada vasaras deju svētku stāsts..

XIII Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētki bija mūsu pirmie un līdz ar to arī visīpašākie svētki un tie, kuri vienmēr paliks mūsu atmiņās, fotogrāfijās un skaistajos kopā būšanas mirkļos. Ceļš uz svētkiem nebūt nebija tas vieglākais, mēs jau nemaz nezinājām, kas tie tādi svētki ir, ko lai sagaida un kā lai nebaidās, jo, redzi, tie mūsu it kā “pirmie” svētki, tie, kas 2020. gadā nenotika un tad 2021. gadā notika pie ekrāniem, nu galīgi nebija tas, vēl pavisam maziņi, pie ekrāniem, tālu viens no otra, ne tā, kā to piedzīvojām šajā vasarā – nu tā pa īstam un ar katru sevis daļiņu. Gatavošanās svētkiem mums sākās ar jaunu skolotāju, izskatījās, ka viņa nekad nav mācījusi nevienam dejot un, ka te galīgi nekā nesanāks. Pačukstēsim, ka tā arī bija, mūsu skolotājai tieši mēģinājumi un darbs ar mums bija pirmā pieredze kā deju skolotājai. Kopīgi dejojot un darbojoties mēs iepazīnām viens otru un nospraudām sev kopīgu mērķi – mēs dosimies uz deju svētkiem! Mācījamies dejas, dejojām koncertos, pucējam tērpus un darījām visu labāko, ko spējām, lai skatē būtu sevis labākā versija, iepriecinot sevi, mūsu skolotāju, vecākus un ikvienu, kurš mūs atbalstīja un ir bijis vienā enerģijas ķēdītē ar mums.

Gatavojot obligātā repertuāra dejas, skolotāja mums jautāja, vai ar to būs gana, vai varbūt izaicinām sevi un arī viņu vairāk un iestudējam vēl divas dejas, izdarām vairāk un labāk un varbūt mūsu svētku stāsts ievīsies ne tikai Laimas dārzā, bet arī tajā viedajā vasarā – Viedvasarā. Sacīts darīts! Būs mums īpaši garie un piepildītie svētki, cik forši! Vēl tikai viena lietiņa, mūsu kolektīvam kādreiz bija nosaukums, tad jauna skolotāja un nosaukuma nav, mēs gribam nosaukumu, skolotāj – domājiet! Tā nu pavisam neilgi pirms došanās uz Rīgu mēs kļuvām par TDK “Anne”. Skolotāja mums stāstīja, ka nosaukumā redzama mūsu piederība un lepnums par Latgali, kur mēs katrs esam kā latvju zīme, katrs ir svarīgs, unikāls, katram no mums ir sava loma, kopā mēs veidojam rakstainu jostu, kas ievijās Latgales māla podos, Daugavas lokos un Abrenes svārkos. Kā arī Latgalē četrus burtus vārdi ir spēka vārdi, nosaukums ir skaņīgs, īss un ar nelielu skaņu no skolotājas Anetes vārda. Izskan jautājums – vai kopā mēs būsim TDK “Anne”? Ar prieku un lepnumu teicām jā un sākās jauna nodaļa mūsu svētku stāstā.

Gatavojoties svētkiem, veidojām savu pērli, to krāsojām un rotājām nu jau ar mūsu jauno kolektīva nosaukumu, rakstiem, saviem pirkstu nospiedumiem un dabas zīmēm, pērles otrā pusē zīmējām savu ceļu no mēģinājumiem, koncertiem un skates līdz Rīgai – Xīaomi arēnai un Daugavas stadionam, katrs pielika savu roku un ideju, lai taptu mūsu pērle kopīgajam vijumam. Sākoties vasarai, ne tikai atpūtāties un uzņēmām enerģiju, bet arī gatavojāmies, nācām uz mēģinājumiem, gatavojām mēģinājuma tērpus, plānojām frizūras un kolektīva kopējo tēlu. Tapa arī mūsu pirmais karogs, ko ar godu un augsti paceltām galvām nest lielajā svētku gājienā.

Pienāca lielā diena – mēs beidzot, beidzot devāmies ceļā uz svētkiem, visi stāstīja, cik forši būs, cik emociju, prieka mirkļu mūs sagaida, bet būs arī jāstrādā, jādejo viens un tas pats vairākas reizes, jāklausa virsvadītājs, jālīdzinās un jādraudzējas ar svešiem kolektīviem. Mazliet satraukums, bailīte, atvadas no vecākiem un mīļajiem un mēs esam ceļā! Beidzot! Mēs beidzot dodamies uz tiem SVĒTKIEM! Pirmās svētku diena pavadījām Viedvasaras mēģinājumos un koncertos. Mūsu kolektīvs vienbalsīgi var teikt, ka tieši Viedvasara bijusi svētku labākā un

neizmirstamākā daļa. Bija tik forši, jau pašā svētku sākumā saprast, ko tas nozīmē, dejot kopā ar citiem kolektīviem, ko nozīmē veidot rakstus un redzētu citu grupu veidotos deju zīmējumus un cik īpaša bija satikšanās ar lielo skatītāju pulku un sajūta, ka viņi visi ir nākuši, lai skatītos uz mums un baudītu mūsu izdejojās dejas un stāstus. Ziniet, mēs sapratām, ka kopā mēs esam spēks un tajā brīdī mūsu svētki vēl bija tikai sākušies!

Par nākošo svētku posmu – mēģinājumiem Daugavas stadionā – kolektīva domas dalās, kāds saka, ka bija grūti, citam licies ļoti interesanti, arī smieklīgi, kad sajauc laukuma numuru un nonākot tajā saproti, ka šie galīgi nav savējie un esmu apmaldījies un skolotāja no stūra greizi skatās. Vienam bija par karstu un patika lietus dienas, kas atveldzēja, kāds teica, ka spilgts bija mirklis, kad slēpāmies no lietus ne tikai zem jumta, bet arī zem brīnuma – pikseliem – ko ar lepnumu, augstu virs galvām turējām laukumā, citam patika visi mēģinājumi, neskatoties uz dažādajiem debesu brīnumiem. Ne visiem no mums bija prieks tik agri celties, gatavoties, brokastot un soļot uz stadionu un mēģinājumiem, bet mēs atradām arī prieciņu – diendusiņu starp mēģinājumiem, jo bija tik forši, ka mēs dzīvojām tik tuvu pie Daugavas stadiona. Mums patika ne tikai īsais ceļš pāri tiltam un būšana stadionā jau tik ātri, bet arī piedzīvojums uz turieni doties ar sabiedrisko transportu un e-talonu iemēģināšana. Mūsu kolektīva skaistulēm dāmām lielu prieku sagādāja kādas īpašas un visām kopīgas frizūras izdomāšana un kolektīva puišu pārsteigšana katrā jaunā dienā, tā, lai ne tikai pašām prieks, bet lai arī citu acis priecājas un ir jau atkal tā mūsu īpašā stāsta daļiņa.

Kad jautājām viens otram to spilgtāko brīdi no Daugavas stadiona mēģinājumiem un Es atvēru Laimas dārzu koncertiem, lielākā daļa atsauca atmiņā pārtraukto koncertu un trako zibens spērienu, kas notika tepat netālu no mūsu pulcēšanās vietas. Tas moments, kad iespēra zibens, lietus dēļ slīdēja segums, koncerts pārtrūka, dejas palika neizdejojtas, bet skatītāji – viņi ceļas kājās, aplaudē, dzied un viņu acīs sariesas asaras, arī mēs jutām, ka vaigi kļūst slapjāki un emocijas sasniedz jaunas virsotnes. Par īpašu sajūtu mēs saukto to brīdi, kad saproti, kāds prieks ir būt kopā un ka ne tikai gatavošanās un arī svētku laikā esam kļuvuši par vienu lielu ģimeni, esam sadraudzējušies un kļuvuši par kolektīvu. Brīdis, kas vēl ilgi paliks atmiņā likās tik vienkāršs, ikdienišķs, bet tomēr īpašs, kad pirms koncerta mēs pirmo reizi viss kolektīvs kopā ar skolotāju sastājāmies aplīti, salikām rokas centrā, paskatījāmies viens otram acīs, klusējot nododot ziņu, ka mēs to varam un ka šis būs super skaists notikums, skaļi saucām – Anne! Acis kļuva nedaudz mitras..

Brīdis, kad saproti, ka visapkārt ir tūkstošiem dejojāšu un to vidū esam arī mēs, ziniet, šo sajūtu nav iespējams aprakstīt ar vārdiem, to var tikai izjust, tā ir sajūta, kas rada atkarību, to gribās vēl un vēl, ar vieniem svētkiem nav pietiekoši, ar vienu stāstu ir par maz, mums ir vajadzīgs vēl, mēs gribām vēl vienus un vēl divus un vēl visus iespējamus svētkos. Svētki mums lika justies lepniem par sevi, visiem dejojājiem, dziedātājiem, par visu Latvijas tautu un tās tradīcijām un lielo spēku! Tā nu svētku noslēgumā, jau atgriežoties mājās rodas atziņas, ka ikviens no mums cer un sapņo, ka visi kopā piedzīvosim vēl kādus svētkus, vēl vairāk emociju un sajūtu, lai taptu jau nākamais mūsu svētku stāsts, kur galvenie varoņi paliks tie paši – tautas deju kolektīvs "Anne", mūs gaidīs jauni piedzīvojumi, notikumi un prieka mirkļi.

Mums visiem ir dzirkstelītes, kas rodas sirdīs un redzamas mūsu acīs, smaidos un izdejojajās dejās. Liela aizrautība, kas kā lielākais dzinējspēks mūs no

idejām aizved līdz izdejotiem soļiem un iemācītām dejām! Dejojot mēs kļūstam laimīgi un kustībā kļūstam par vienu veselumu!

